

havde givet, var berettiget til at vente en noget anden Behandling af denne Sag, end den hidtil har faaet, og her pegede paa det ærede Medlem af Folketinget Hr. Pürschels Udtalelser, maa jeg hertil sige, at Hr. Pürschel ikke udtalte mere end, at man maatte finde sig i at vente vidtgaende Ændringsforslag, og det kan jeg saa udmærket godt forstaa. Det ærede Medlem udtalte ikke noget om, at man maatte vente, at naar man blev opfordret til at gaa en bestemt Vej, og man saa gik den Vej, kom større eller mindre Dele af Rigsdagen og sagde: Du skulde være gaaet en helt anden. Det har det ærede Medlem Hr. Pürschel heller ikke udtalt. Det har jeg ogsaa været berettiget til at vente, at man ikke vilde forlange. Da det ærede 15de landstingsvalgte Medlem fandt sig foranlediget til at læse op, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel i den Henseende udtalte i Folketinget, vil jeg glæde Tingets Medlemmer ved at læse op, hvad Folketingets ærede Ordfører udtalte om dette Spørgsmaal. Den ærede Ordfører for Fler-tallet, der ogsaa rummer de fleste Medlemmer af det Parti, det ærede 15de landstingsvalgte Medlem tilhører, udtalte følgende: „Senere henvendte den højtærede Justitsminister sig til Partiformændene og fik en af den Slags Forhandlinger med Partiformænd, som jeg under Krigen har deltaget i overmaade mange af. Min Opfattelse af det, der foregik ved dette Formandsmøde, var, at man skulde gaa til Partierne og saa svare den højtærede Justitsminister, om man kunde give Tilslutning til, at den foreliggende Sag blev fremmet paa det Grundlag, som den højtærede Justitsminister havde udleveret i fuldt affattet og trykt Skikkelse til Partiformændene, og jeg ved intet andet end, at Svaret fra de forskellige Partier blev det, at Sagen kunde fremmes af den højtærede Justitsminister paa det givne Grundlag.

Derefter maa jeg anse det for at være af nogen Betydning, at vi virkelig ogsaa fremmer Forslaget paa det Grundlag. For jeg tillægger det stor Betydning, at en Minister til enhver Tid kan gaa ud fra, at Aftaler, der er truffet paa denne Maade, i videste Forstand og paa den loyaleste Maade bliver overholdt.“

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit) anmodede mig om at læse et Par Artikler af „Social-Demokraten“, hvorefter det ærede Medlem mente, min Fornærmelse vilde fortage sig. Nu sætter jeg megen Pris paa dette ærede Medlem, men at jeg skulde være saa fintfølede overfor Bemærkninger fra det ærede Medlems Side, at jeg ligefrem skulde gaa

rundt og blive fornærmet over dem, vil jeg dog benægte. Og at Fornærmelsen, hvis der var nogen, skulde fortage sig ved, at jeg læste disse Artikler, kan jeg aldeles ikke forstaa, idet Fornærmelsen bestod i, at jeg skulde modtage en Forespørgsel, der gik ud paa, om jeg fandt det naturligt, at man gav en forvrænget Fremstilling af noget.

Nygart: Den højtærede Minister udtalte, at han var forbavset over en Udtalelse af mig, som han udlagde saaledes, at jeg skulde have sagt noget i Retning af, at Folketinget under denne Sags Behandling lagde en Valgsituation til Rette. Jeg maa bestemt protestere mod at lægge den Opfattelse ind i mine Udtalelser. Jeg fremhævede blot, at vi her i Tinget var vant til gennemgaaende at føre en ret rolig og saglig Forhandling uden at trække partipolitiske Momenter ind af den Slags, der maaske kunde nytte Partierne, naar de kom ud til Vælgermøder, med andre Ord tale ud ad Vinduerne til Vælgerne for derefter at berede Jordbunden for det Parti, man tilhører. Det gør man mere i Folketinget end her, det er jo en ubestridelig Kendsgerning og ret naturligt. Det var denne Sædvane her i Tinget, som jeg syntes, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet brød med for at stryge sig noget partipolitisk ved Bemærkningerne om hans Justitsminister, som havde gjort sig fortjent ved dette Forslag i Sammenligning med den foregaaende Justitsminister. Jeg skal ikke diskutere, hvem af de to der har gjort sig mest fortjent, men givet er det, at Sagen egner sig bedre til Løsning nu end for to Aar siden. Man kan derfor ikke uden videre drage Paralleller paa dette Omraade. Den højtærede Justitsminister, som er en meget beskeden Mand, erklærede, at han selvfølgelig ikke skulde blænde sig i, hvem der havde gjort sig mest fortjent. Det ventede jeg ogsaa af ham. Men han sagde een Ting, om hvilken han ikke kan vide noget endnu, nemlig at han i alt Fald ikke kunde maale sig med den foregaaende Justitsminister i at kritisere sin Efterfølger. Det kan Ministeren, som sagt, ikke vide noget om, han har jo endnu ikke haft Lejlighed til at kritisere sin Efterfølger. Nu kan vi jo vente og se, om han kan optage Konkurrencen. Jeg ønsker det ikke, men jeg kan ikke garantere for, at han ikke kan det.

Jeg opdager, at jeg glemte et Par Notater for. Den højtærede Minister udtalte, at jeg skulde have ytret Betænkelighed ved at gennemføre et Forslag, der kun havde